

KIRMIZI

METAL KARINCA

7-11
yaş

KIRMIZI KARINCA DİYOR Kİ:

DERSLER BAŞLIYOR

Merhaba Karınca Abi,

Uzun süreden sonra okullarımıza kavuştuk. Ben okulumu, arkadaşlanım çok seviyorum. Onlardan ayrı kalmak beni üzmüştü. Derslerimi de seviyorum elbette. Sürekli olarak dersteri televizyondan, bilgisayardan izledim. Hiçbirini kaçırmadım. Derslerimin dışında arkadaşlarımla görüştüm. Yanlış anlaşılmasın, bilgisayar yoluyla görüştük. Şarkılar söyledik bilgisayarda, oyunlar oynadık, oyunlar, filmler izledik. Hepsi de televizyonda, bilgisayarda oldu.

Kimseyle ne görüştük ne de konuştuk. Çok sıkıldık desem yeri var. Bir de bir özelliğimiz var. Sürekli önümüze bakıyoruz. Uzun süreden sonra okulda, sınıfta ilk günümüzdü. Sınıfa girdik, herkesin başı önüne eğilmiş, öylece duruyorduk. Öğretmenimiz geldi, ayağa kalktık. Başımız yine önümüzde. Öğretmenimiz birkaç kez uyardı. Çocuklar bana bakın...

Bizler bakıyoruz dedik. Ama başımız önümüzdeydi. Öğretmenimiz şaka yaptı. Ne o canlarım, bir süre görüşmeyince bana küstünüz mü? Hep birden olanca gücümüzle bağırarak: Hayırrrr, örtmen inimmmm...

Yine uyardı. Bana bakın çocuklar. Biz bağırarak: Bakıyoruz örtmemin. Oysa başımız önümüzdeydi. Karınca abi, biz niye öyle bakıyoruz. Bundan nasıl kurtulacağız... Selam ve saygılar. Yazarken hep kağıda baktım, güzel yazmış mıyım?

Duygu Başeğmez

Sevgili Başeğmez, senin durumun, daha doğrusu tüm çocukların durumunu hiç düşünmemiştim. Başlarınız niye önünüze eğik. Biraz düşününce anladım. Ekranla sürekli bakmaktan öyle oldu bana kalırsa. Salgın bakışlı olup çıktınız. Bundan kurtulmanın yolu, üstüne gidin. Televizyona, tablete ara verin. Dışarıda maske, mesafe, temizlik kurallarına uyararak oyunlar oynayın. Yapmazsanız bu bakışınız uzun yıllar sürer, kurtulamazsınız...

Ferit AVCI

ÇOCUKLARIN
HAKKI DA VAR,
BİLDİRİSİ DE VAR

DÜNYA ÇOCUK HAKLARI

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi için Çocuk Vakfı'nın düzenlediği "Her Çocuk Haklarıyla Doğar" sergisinin 23. Maddesini canlandıran çizer arkadaşımız F. Füsün İyicil ve eseri.

Madde 23:

F. Füsün İYICIL

Özürlü Çocuklar

Özürlü çocuk, saygınlık içinde eksiksiz ve onurlu bir yaşantı sürdürmek için özel bakım, eğitim ve kurs görme; mümkün olan en üst düzeyde özgüvene ve sosyal bütünleşmeye kavuşma hakkına sahiptir.

TARİHÇİ KARINCA

PARALARIN ÜZERİNDEKİ KİŞİLER: MİMAR KEMALİDİN

Bu sayıda 20 TL'nin arkasındaki kişiyi tanıyacağız. Adı Mimar Ahmed Kemaleddin 1870-1927 yılları arasında yaşamış Türk mimarıdır. Medrese-i Mülkiye Mektebi (Bugünkü adıyla İstanbul Teknik Üniversitesi) mühendislik bölümünü birinci olarak bitirdi. Daha sonra Almanya'da iki yıl mimarlık

eğitimi aldı. Birçok önemli esere imza atmıştır, işte bazıları:

Filibe Tren Garı,
Çapa Anadolu Öğretmen Lisesi,
Çamlıca Kız Lisesi
(Rıfat Ilgaz'ın
"Hababam Sınıfı"
filmleri
çekilmiştir),
Şemsi Paşa
İlkokulu,
Reşadiye
Mektebi,
Ankara Evkaf Apartmanı,
Sultan Reşad Türbesi,
Hüsnü Paşa Türbesi,
Bostancı Camii,
Bebek Camii,
Gazi Osman Paşa Türbesi,
Ahmet Cevat Paşa Türbesi,
Beyoğlu Kamer Hatun Camii,
TCDD Genel Müdürlük Binası,
Yeşilköy Mecidiye Camii,
Mahmut Şevket Paşa Türbesi,
Edirne Garı.

Çamlıca Kız Lisesi

GÖZLÜKLÜ KARINCA

Eleştirmen

HABİB BEKTAŞ YENİ KİTAPLARINI ANLATIYOR

Edebiyatın her alanında eserler kaleme alan Habib Bektaş, şimdi çocuklar için de yazıyor. Sözü ona bırakalım o anlatsın bakalım.

Merhaba Çocuklar, izin verirseniz sizlere "arkadaşlarım" demek istiyorum. Bir de sevdiğim bir kitaptan söz edeceğim:

Kitabın adı Hollanda Kralı Bo!

Hollanda Kralı Bo, sizler gibi, benim gibi bir çocuk. Kral olduğunu sanıyor. Ama bildiğimiz krallardan değil. Peki nasıl bir kral? İyi yürekli bir kral. Ama galiba pek az şey bildiğini bilmiyor!

Sonuçta o da bir insan, bizim gibi bir çocuk! Bir gün denizin dalgaları Bo'ya kendi yaşlarında bir çocuk getirir. Adı İbrahim olan çocuk kara derilidir. Bo, ilk kez kara derili bir çocuk

görmektedir. Çocuk mülteci olduğunu söyler. Bo şaşırır. Mülteci kelimesinin ne

anlama geldiğini bilmemektedir. İbrahim'in farklı olduğunu düşünür. Derisi karadır ya! Arkadaş olmayı denerler. Başarırlar mı?

Bunu kitabı okumadan bilemeyiz ki!

Arkadaşlar, sizlere yine çok sevdiğim bir kitaptan söz edeceğim:

Yeşildağ! Onlarca kitabımın içinden neden o kitabı seçiyorum biliyor musunuz: Çünkü ötekileştirilen, farklı oldukları için horlanan insanların acısı benim acım, derdim olmuştur.

Günün birinde Yeşildağ'ın canı sıkılır. Bir arkadaşıyla birlikte yollara düşerler. Çünkü yeni yerler görmek, yeni arkadaşlar edinmek isterler. Dağlar yürür mü demeyin. Biz istersek yürür.

Az giderler, uz giderler, bir deniz kıyısına varırlar. Oradaki dağlar taşandır. Ve Taşdağlar, topraktan oluşan Yeşildağ ve arkadaşını istemezler. Gidin buradan, derler. Siz başkasınız, farklısınız! Sizi istemiyoruz.

Bir gerilim olur.

Hayır, kavga etmezler. Yeşildağ ve arkadaşının kararlı duruşu, geriye adım atmaması, donanımları birçok şeyi değiştirir. Sonuçta birlikte yaşamayı başarırlar. Nasıl mı?

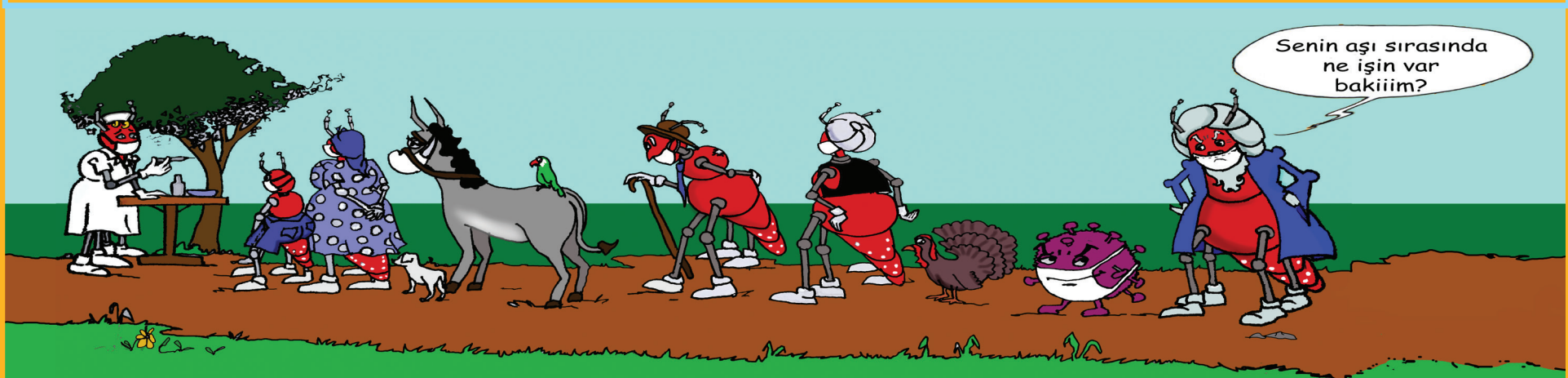
İyi ama bunu kitabı
Bir de

okumadan bilemeyiz ki!

Şu arkadaşlar, kitapları annelerinize, babalarınıza da okutun. Kitap, kitaptır. Ve hepimiz biraz çocuk! Sevgili arkadaşlarım, kitap derken edebiyat yapıtlarından; öyküden, şiirden, romandansöz ediyorsak, onun "iyi kitap" olması için bir şeyler öğretmesi yetmez. Her şeyden önce keyifle okunabilmesi, biricik olması gerekir. Onlar ders kitabı değildir. Bence birinci koşul keyifle okunmasıdır, elimizden bırakamıyorsak ve okuyup bitirmek üzereyken "ah, şu kitap bitmese" diyorsak, o iyi bir kitaptır. Haa, böyle keyifle okunmasının yanı sıra adil, insanca bir yaşama dair özelemlerimizi, hayallerimizi besliyorsa, ne mutlu o kitabı yazana, okuyana.

NASREDDİN KARINCA Hülya ERŞAHİN

ÖYKÜCÜ KARINCA Habib BEKTAŞ DELİ

Anlatacağım öykünün adını biliyorsunuz şimdi: Deli!

Soracağınız soruyu ben söyleyeyim size: Kim bu deli? diyeceksiniz.

Yok, o kadar kolay değil bu iş, söylemem.

Okuyunuz efendim, okuyunuz ve kim deli, kim veli öğreniniz.

Korkmayınız, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır salları iken... diye başlayan masallar anlatacak değilim. Neden?

Çünkü bugün, yaşamış olduğum bir öyküyü anlatmak istiyorum. Evet evet, anlatacaklarımın hepsini birebir yaşadım.

Birkaç yıl önce, deniz kıyısında küçücük bir ev almıştık. Satın aldığımız o şirin eve taşındığımız günlerde çevreyi, komşularımızı tanımaya çalışıyorduk. Hemen yanımızdaki bahçeli, yeşil badanalı evde de genç bir kadınla kocası oturuyordu.

İyi insanlara benziyorlardı. Bazen bahçelerinde üç dört yaşlarında sevimli bir kız çocuğu görüyordum.

Bir gün öğleden sonra mayomu giydim, havlumu yanıma aldım, evimizden pek uzak olmayan denize doğru yürümeye başladım. Baktım karşıdan evimizin bitişiğinde oturan bayan geliyordu. Yanında kocası yoktu. Selamlaştık. Güle yüzlü bir insandı. İslak saçlarını omzuna attığı havlunun ucuyla kurulamaya çalışarak konuştu:

"Eviniz hayırlı olsun efendim, güle güle oturun." "Teşekkür ederim," dedim.

Demek ki adımla olmasa bile beni ve eşimi tanıyorlarmış. Ben de adımla söyleyerek kendimi tanıttım. Sonra da ekledim:

"Deniz nasıl efendim?"

"Ah sormayın! Gece uyku uyutmadı bize. Huysuzluğu üstündeydi. Ama sonra sakinleşti. Şimdi iyi."

Şaşırmadım dersem yalan olur. Acaba söylediklerini yanlış mı duymuştum?

Öte yandan, o gece ben de rahat uyuyamamıştım.

"Haklısınız," dedim, "ben de kötü bir gece geçirdim. Şimdi bilemiyorum ama, belki de denizin yüzünden!"

"Denizin sesi sizin evden de duyuluyor mu?"

Poyraz olunca duyuluyordu elbette.

"Bazen duyuluyor" dedim.

"Özür dilerim beyefendi" dedi "Biz elimizden

geleni yapıyoruz, ama bazı günler sözümüzü geçiremiyoruz!"

Hoppala! Bu ne demek oluyordu şimdi! Hiçbir şey anlayamıyordum. Sormadan edemedim: "Ha, sözünüzü geçirebildiğiniz günler de oluyor mu?"

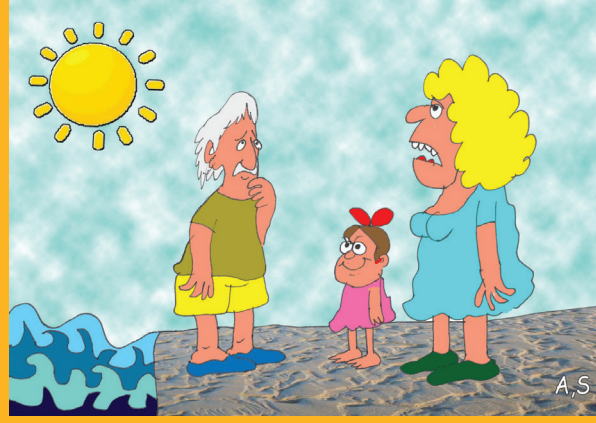
"Aaa, o nasıl söz efendim, genellikle sözümüzü dinler. Sadece bazı günler huysuzluğu tutuyor işte!"

Biraz korkmaya başladım. Doğal olmayan bir durumla karşı karşıya kalmıştım. Yine de işin peşini bırakmadım:

"Peki şimdi nasıl?" dedim.

"İyi, şu anda oynuyor. Sabah yıkadım bir güzel! Sonra da bir masal anlattım, gözleri kapanıverdi."

"Denizi yıkıyor musunuz siz? Allah Allah!" demiş bulundum.

Kadıncağz, "Aa, beyefendi, yıkamadan olur mu!" deyince, iyice korkmaya başladım. Eyvah, diye düşündüm, bizim komşu mutlaka deli! "Peki efendim", dedim, denizi sabunla mı yıkıyorsunuz, şampuanla mı?"

Kadıncağz böyle bir soru beklemiyor olmalıydı. Yüzü biraz değişti. "Çok şakacısınız beyefendi" dedi. "En iyisi kendisine sorun!"

Hayır, böyle bir konuşmayı bu şekilde kesmezdim. İşin aslını öğrenmeliydim:

"Darılmayın ama bir şey daha sormak istiyorum", dedim, "Siz masal anlatınca deniz gözlerini mi kapatıyor? Peki, denizin gözleri neresinde?"

Kadın "Aaa, üstüme iyilik sağlık!" deyince, korktum. Zavallı kadına ben ne diyebilirdim! İyi günler diledim. Sonra da deli bir komşumuz olduğuna iyice inanmış olarak

sahile indim.

Benim yerimde siz olsanız ne düşünürdünüz ne yapardınız?

Ne diyeceğinizi biliyorum!

Evet, ben de aynı şeyi yaptım: Masmavi denizin karşısına geçip denizin nasıl yıkanabileceğini düşünmeye başladım.

Denizi nasıl yıkıyordu acaba zavallı komşumuz? Peki, gerçekten gözleri var mıydı denizin?

Huysuzluğunu anlayabiliyordum. Ama denize masal anlatmak ne demek oluyordu?

Yapılacak bir şey yoktu. Denize girdim. Biraz da açıldım. Bir yandan gülüyor, bir yandan da, acaba ben de denize masal anlatsam nasıl olur diye düşünüyordum. Sonra eve döndüm.

Eşim çay demlemişti. Bahçeye oturduk.

Yaşadıklarımı eşime anlatmaya karar verdim. Usulca, eşimden başka kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla anlatmaya başladım.

Ben anlattıkça eşim gülüyordu. Gülmesi kahkaha dönuştü. Gözlerinden süzülen gözyaşlarını engelleyemiyordu. Sözlerimi şöyle bitirdim: "İşte böyle, inşallah tehlikeli bir deli değildir komşu hanım. Yine de dikkatli olmakta yarar var!"

Eşim karnını tutuyor, konuşmaya çalışıyor, ama gülmekten konuşamıyordu.

Bir şeylerden kuşkulandırmaya başlamıştım. Acaba benim bilmediğim bir şeyler mi vardı?

Eşim konuşacak duruma geldiğinde, gözyaşlarını silmesi için mendilimi uzatırken sordum:

"Anlattığım şeyler gerçekten komik. Ama senin güldüğün kadar da değil. Ne oluyor?"

Eşim yeniden gülmeye başladı. Sonra da şunları söyledi:

"Sen komşumuz için ne düşünüyorsan, o da senin için aynı şeyleri düşünüyor olmalı! Ayol onların kızlarının adı Deniz!"

O zaman ben de gülmeye başladım. Koştum, kocaman bir pasta aldım. Sonra da Deniz'i, annesini, babasını çaya çağırdık. Hem güldük hem de pasta yedik hem de demli çaylarımızı içtik.

Deniz'le de iyi dost olduk.

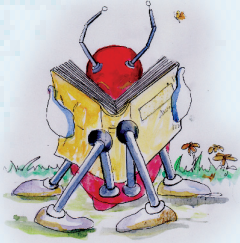
Hangi Deniz'le mi?

Her ikisiyle de.

Ve daha nice şeyler yaşadık birlikte.

Sabırlı olun, onları da anlatacağım; sonra, bir başka gün!

PROFESÖR KARINCA

Sorular:

1- Burada kaç hayvan var?

2- İsimlerini söyler misin.

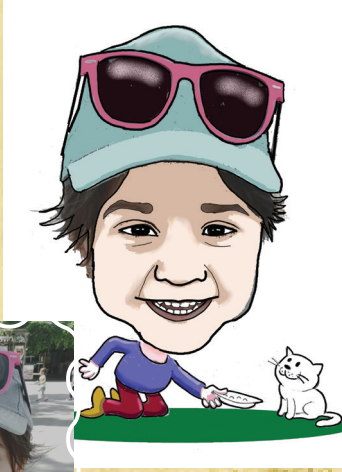
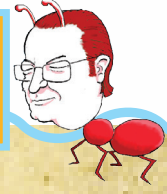

Yanılar:
1. 6 tane hayvan var.
2. Balık, deve, fil, kanguru, keçi köpek

RESSAM KARINCILAR İŞ BAŞINDA

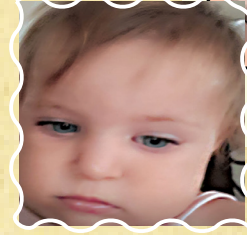
Asuman KÜÇÜKKANTARCI - Coşkun GÖLE

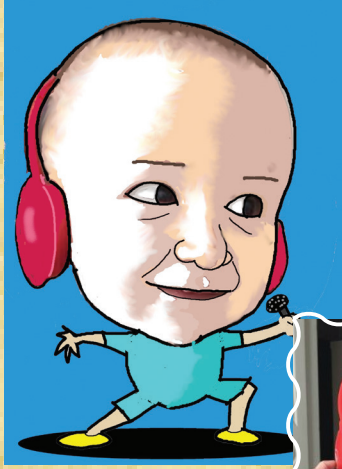
Ada ÇEVİK

Meryem ve Merve DİZLİK

Elanur DEMİR

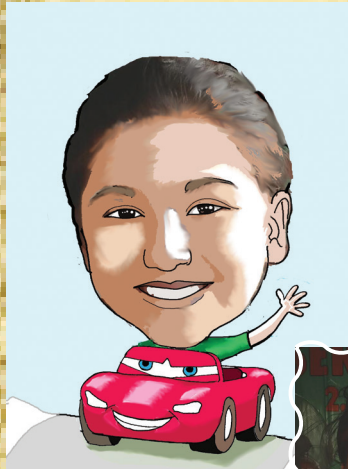
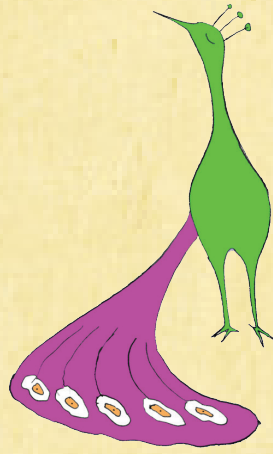
Sarp Ateş TEBER

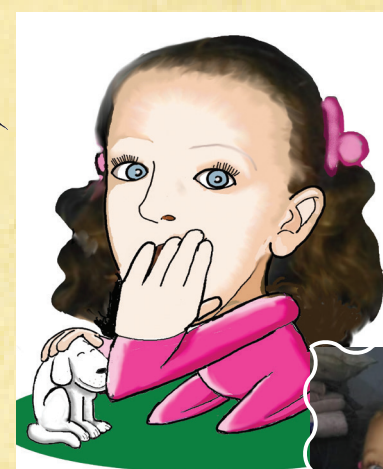
Miraç Efe BEKAR

Umay AYYÜZ

Ece ÇEVİK

Sümeyye Yağmur DEMİR

